

Regler for Erhvervsskatten og for Fraflytningsskatten for henholdsvis 1ste og 2det Skatteaar, og jeg skal ogsaa anbefale disse, idet Ministeriet ikke har fundet det hensigtsmæssigt at imødekomme yderliggaaende Ønsker om Ændringer; det er væsentlig smaa Forandringer af formel Art af de gældende midlertidige Love. Da det ikke er saa længe siden, alle disse Regler har været til Drøftelse, og da de er Resultater af langvarige Forhandlinger og Udtryk for et Kompromis, behøver jeg vist ikke at gaa nærmere ind paa dem, men vil kun anbefale det samlede Lovforslag til dette høje Tings velvillige Behandling og Vedtagelse.

Dalsgaard: Det er desværre paa et meget sent Tidspunkt, at dette Lovforslag kommer til Behandling her i Tinget. Det er jo Meningen, at de nye Regler for Ligningen af Kommuneskat skulde bringes til Anvendelse paa Ligningen for Skatteaaret 1920—21, og denne Ligning begynder man omkring i Kommunerne med at lægge allerede i disse Dage. Dette medfører et meget uheldigt Hastværk med Lovens Behandling, et Hastværk, som den højtærede Minister maa bære Ansvaret for, men han bærer det vel saa meget lettere, som han har Øvelse i at bære Ansvaret, for at Landstinget faar meget lidt Tid, ofte alt for lidt Tid til at behandle de Forslag, der er forelagte os. Under saadanne Forhold er der al mulig Grund til at vise større Forsigtighed med at foretage Forandringer i det bestaaende, end man ellers vilde, og da særlig ogsaa fordi det er en midlertidig Lov, det drejer sig om.

Hvad de foreslaaede Forandringer angaar, kan dette Tings Venstre tiltræde Bestemmelsen i § 1 om, at der i Indtægten skal foretages et Fradrag for Børn under 15 Aar, og vi kan ogsaa tiltræde, at dette Fradrag sættes til 200 Kr. pr. Barn. Vi haaber, at et saadant Børnefradrag ikke vil volde alt for store Forstyrrelser i Kommunernes Ligningsforhold, at det alle Vegne kan bæres, og det har vor fulde Sympati, at der gives et Fradrag for Børn. Ogsaa kan vi finde det rigtigt, at Skønsgrensen, om jeg saa maa sige, Grænsen for de Skatteindtægter, som kommer under det frie Skøn, foreslaas forhøjet fra, som det nu er, 800 Kr. paa Landet og 1 000 Kr. i Byerne til henholdsvis 1 000 Kr. og 1 300 Kr. Vi tror, det er en tidssvarende Forandring, der der er foreslaet.

Derimod er vi ikke saa sikre paa, at

den Forhøjelse, der er foreslaet for Til lægs- og Fradragsprocenterne, er den rette, og vi ønsker derfor dette Spørgsmaal nærmere overvejet i det Udvalg, som jeg antager vil blive nedsat om Sagen. Jeg skal derfor ikke paa dette Tidspunkt gaa nærmere ind paa dette Spørgsmaal, men mit Parti vil opsætte at tage endelig Stilling til dette Forhold, til Sagen har været i Udvalg.

Bestemmelsen i § 2 om Aktieselskabernes Beskatning er jeg ikke helt klar over. Meningen er vel, at naar Skatteudskrivningen stiger ud over et vist Beløb, skal ogsaa Selskabsskatten kunne stige i Forhold dertil, selv om den derved gaar ud over de 3 pCt., som efter Loven af 15. Maj 1903 er Maksimum for Selskabsskatten; jeg synes ikke, dette er klart udtrykt, men det er maaske min Fejl, at jeg læser det saadan. Jeg synes heller ikke, der er nogen klar Grænse for, hvor højt Selskabsskatten kan stige ud over de 3 pCt., om det er forholdsæssigt eller absolut. Det er muligt, at jeg ogsaa i denne Henseende ser fejl, men jeg har i hvert Fald ikke rigtig kunnet faa Øje paa, at dette er klart udtrykt i Lovforslaget. Men det er jo et Spørgsmaal, der ogsaa kan blive overvejet i Udvalget. Det er naturligvis ikke Meningen, at Selskabsbeskatningen skal gives helt fri, saa at man kan gaa op til 10—15 pCt., hvis man i en Kommune har Lyst til det.

Da vi for et Par Aar siden ogsaa forhandlede om de mellemkommunale Skatteforhold, var der nogen Uenighed om, hvor stort et Beløb af en Persons Indtægt der skulde forbeholdes Opholdskommunen til Beskatning alene, og som Erhvervskommunen altsaa ikke skulde have nogen Skat af. Beløbet blev den Gang sat til 3 500 Kr. Jeg tror, at dette Beløb allerede den Gang var for lavt, men der kan vel ikke godt være Tvivl om, at det nu er alt for lille. Fastholdes dette Beløb nu, vil mange Arbejdere blive Genstand for mellemkommunal Beskatning, uagtet Opholdskommunen utvivlsomt i mange Tilfælde har Tab af at huse dem. Arbejdernes Fortjeneste er jo nu betydeligt over de 3 500 Kr., vel ogsaa over de 5 000 Kr., men jeg vil finde, at det Beløb, som forbeholdes Opholdskommunen alene til Beskatning, burde forhøjes i det mindste til 5 000 Kr. Jeg tilføjer dog straks, at kan vi ikke blive nogenlunde enige derom, saa agter jeg dog ikke at fastholde dette Standpunkt, da det er en midlertidig Lov, vi her forhandler om.